

Приємна новина зі США

Міжнародним літературним проектом «Вірші Сергія і Тетяни Дзюби 50 мовами світу» зацікавилася письменниця і перекладач зі США Люба Гавур. Відомий фахівець переклала велику добірку талановитого чернігівського подружжя англійською. Цю роботу вже високо оцінив канадський літературознавець, письменник, доктор філології, професор Йоркського університету (Торонто) Марко-Роберт Стех. Раніше іншу добірку поезій Сергія і Тетяни дуже вдало переклав англійською знаний письменник, літературний критик, мистецтвознавець, співзасновник легендарної Нью-Йоркської групи, лауреат міжнародних літературних премій Богдан Бойчук (США).

Отже, резонансний проект за участю багатьох відомих письменників, перекладачів, науковців та журналістів з усього світу успішно продовжується!

Пропонуємо до Вашої уваги вірші українських поетів Сергія і Тетяни Дзюби: англійською – в чудовому перекладі Люби Гавур, а також мовою оригіналу.

Англійською переклала Люба Гавур

Serhii Dziuba

A little verse about the miraculous palms of the petite finch Tetianka

I will come to you from out of poetry,
between palms I will warm the soul
all else the snows shall finish writing
Now no one can disturb a word.

If only the gentle fingers would recognize –
so balsamic, so Ukrainian
Let it be, this tale with the sad finale –
even so, still she is as though a child.

Let the frosts be filled with envy
and the new year awaits beyond the fence
in a sweet earthly swoon
suddenly it is your heart I'll meet.

KISSES (*Triptych*)

I

Kisses, like morning light
scamper across your
face,
not oriented
after the sun,
though with their gentle
elusiveness
they resemble
tiny sun
bunnies.

Unfathomably transparent,
they crave to
grasp,
all of you;
yet breathless
from tenderness,
they perform a warm
comedic dance
inside your healing
palms.

Not reaching the unattainable!

II

A kiss – hope
carries the scent of time,
your braids
and ardent mouth.

It aches of seventh heaven
and the emeralds
of your thoughts.

Curbing the fervor
in a whisper,
falling to his knees
before the fortress of your

non-love (?)

And envies Galactica:
her celestial stars
slumber as elves
having discovered the eternity

of Supernovas...

III

Kisses-poets –
the greatest utopians:
each believes himself
the chief and true one
for You.

But their rhymes
 rhythms
 and colorings
cannot mirror
your eyes.

And when at the edge
of your smile
God appears, –

Kisses-poets –
who believe in God,
passionately, create
Harmony in nirvana.
... So

 is born
 the mystery
 of Life.

* * *

Once I twice
entered into one and the same river,
in order to forever dissolve in her body.
And then, saturated with the Cosmos,
upon a fragile, ruby planet
I saw my childhood –

A dark-haired little boy,

who clasped my dreams
tightly to his breast.

“I've returned! Take me back!”
my mouth wanted to scream
but only stirred in dull muteness

and cursed in betrayal.

“You have a crumpled smile
and unbearably mature
eyes.

Our planets
are thinking about different orbits,
I don't want to be with you!”

resounded my childhood,
seating itself at my back
and I lost the river,
which I had twice entered...

... Leaving behind simple
trampled-upon
visions.

Yet it is very rarely that
I am awakened by greetings
from the ruby planet...

* * *

The heavenly sky has come to the pines.
Dreamy, to the lovers...
to bestow blessings.

People have seized the sky
and scraped out its dreams
and then made a hammock

And crucified it – between pines.

Ballad of a flower

I craved murkiness,
 desertion,
 the desert.
And was a familiar animal
of despair and weariness.
I lay beneath three quilts
a shriveled, startled
 creature.
And it was not a paradox –
I was freezing.
And going mad, like a hundred
 poets,
and could not manage
to extract even one thought
And called out to Jesus for help
And clenched in cupped hands
a feeble heart.
You became alarmed.

And awoke as a large
flaming Flower
in order to come to me
and unfold in petals.
I wanted warmth,
 beauty,
 dreams that come true.
And this was no paradox –
we drifted to sleep...

Twin doubles

I saw us both – she was similar to you,
And supposedly myself, only in ten years.
As though someone had conjured, or is now conjuring,
So that our doubles are appearing here on earth.

Their paths were intersected by a black cat.
Yet how did it come to traverse a beach?
And that woman – she was bronzed and ripened so!
I saw: he loved – her, and not another.

He had, it seemed more grayness.

And pain – in the eyes, and age – in his gait.
Perhaps, he also in the night devoted poems to her:
Nor could he betray her, nor lose her in life.

I saw them both – and was tempted to approach:
To only peer – a silent glimpse – somewhere beyond...
She cast a glance my way – upon a cloud so white-toothed
That now must separate the two of us by rain.

* * *

In yellowed leaves the autumn saddened,
And I was both the lovage and the thyme
that caressed your braids, my beloved,
in fresh spring sunny rain.

Somewhere the poplars wept in falling leaves,
Bitter blizzards rent the world in shards...
Oh, how you kissed away the pain
how with your heart you had the power
to mend the ice!

You are gone, while I, a hundred-year old man
Shuffled off into the world to suffer...
With a rustle of cranes' wings, the summer fades.
And autumn. As though eternal. Forever.

* * *

The sun smells
of snow and apples,
snow and apples
smell of the sun,
someone's life –
the promised land,
while we – are gypsies.

Translated from Ukrainian by Luba Gawur

Tetiana Dziuba

Day of Autumn Remembrance

It flared and burned out,
autumn...

it departed,
shrugging and
with a creak
of fragile
ice
on thin windows.

It grew distant,
having sown dead,
yellowed leaves –
unreal
flaming fireflies
that beckon
not toward warmth
but into winter.

A white, snowy greyhound
has already streaked through,
warily listening, sniffing,
with his wet
chilled tongue touching
our hands
and faces.

Yellow maple
crosses
beneath limpid
pools of puddled and
petrified crystalline striations –
the day of commemorating
autumn,
the day of unfallen
memories...

While winter,
like an ugly duckling
that hasn't yet dressed up
in its feathers,
attempts endlessly to clamber
into the emptied
lonesome heart
of nature.

While winter.
anticipating its futility
banishes from the coat hanger
the mid-season coat,
and, like an old akin*
in the garbled hoarse voice
of the winds
commences a long chanting
song.

**akin – Kazakh traditional singer*

The Sea
(tryptych)

I

The sea, coiling and whirling sadness in waves, splashed
and heaved
in a gigantic Medusa. It twisted and twirled, injured
against the shoreline, buried by the strewn pebbles
that like a roller smoothed out the strange work
of aquatic forces. The sea – alive and salty, like blood,
rocked the sated mosquitoes – reddish buoys.

Along the shoreline, as though fish-scales congealing
in air, women glinted alluringly. Palm leaves,
like cheap hand-fans, exchanged whispers
with parchment rustles. And I sympathized with the
fish that was swimming back to Turkey. Nostalgia – it's a terrible
thing.

II

The sea roared and resounded in diverse chords, repeating the truth
that people cannot comprehend. Rain delineated
the space – the velvet season. Insistently attempting to
win admiration, the window displays of the shop “Colonial goods”,
and proud parasols hoisted aloft in satisfaction.

Only the sea declined affectation, resisted cunning. It was

indifferent. The end of the wave became
a white-toothed smile in answer to the smiles
of the augurs.

III

Aivazovsky* belonged to the chosen and blessed –
He held in trust the temper of the sea.

He swam away. His gaze, as though a plane within an air hole,
breaks through in the water's depths. From time to time,
the sea hunches over, but does not regenerate
with a colossal surf, the wave retreats from the shore.
Seagulls, forever mesmerized by the sea,
recollect the time when the wave was
tranquil and wise, like a dolphin.

The expression color of a “sea wave” –
is offensive for in this color
are all the shades.

** World-renowned painter of Armenian descent living and working
in Crimea, most famous for his seascapes, which constitute more than
half of his paintings. Ivan Aivazovsky is widely considered as one of the
greatest seascape painters of all times.*

Triptych

I

All wanderings – are not longer than mantras.
Within a mollusk in green ports
oscillates the northerly, while tomorrow –
a bird pierced by a ray of light.

Upon a cliff, a stony, dampened sacramental mantle,
with the screeching of breathless seagulls
An instant. The reckoning, like a thread – cut off.
Khazarian coins for tea

Shall scorch the road of the Kimmerii.
Words crawl into seashells –

And in the East, unyielding, glows
the lost khaganian dagger
In the constellation of lost souls.

II

I am, perhaps, from Anatolia, anatoliyvna.
By an amulet, via third skin, Tania,
shall I become one cast beyond the fringes
or the essence of the altar?

In a pagan tongue, with pre-faith trust,
(they are gathering firewood, and the sky is
chromatic with spectral pink streaks)
I fall to my knees – why from the south –
the returning beloved –
were torched?

III

Figures overgrown with evergreen.
Their bodies filled with living sap-flow.
Mummify the surrounding silence with a shot,
From twine, string coral beads...

And I myself I shall appear alone,
sorcering slave-girl-branka,
on the feast of your rite of kalyta
when with a wound red on the brow bone
A wilted brain shall wipe worlds away.

* * *

The time of poetry is passing
In autumn leaves the lines
convey the bitterness of maple.
The time of poetry is passing
Now comes the time for rain.
Dense heavy sullen skies
cloud thoughts,
no longer glisten the lights of dreams.
Upon the fiery auburn autumn,
hopes beam in burnished flares.
And words, cast in rhymes,

perhaps in closing,
fly off on wings of cranes
toward foreign dawns.
The season of the rains erodes
the lines and stanzas and
washes them away.

* * *

The day withdrew with the train station's clatter
and shadows lengthened, like the railway tracks
that lead to the blind alley of night.
They are crisscrossed by women
diminutive anna-karelinas
for whom surcease of troubles
is guaranteed only till morning.

* * *

And there will be silence the color of hope,
And there will be tranquility the color of happiness,
And the apple will fall, cleaving in two
Its halves will be eaten by the happy lovers,
And they'll fail to notice a weeping Eve amidst the branches
Who cursed her long-ago avitaminosis.

* * *

The director will hammer the coin
upon the stage
and once again
commences
the theater season.

When abruptly
something goes awry
in the script.
The production of the Almighty,
where always there ruled:
You in the audience hall
I upon the stage
and precisely to the opposite.
No more will we be divided by the footlit ramp
of life circumstances...

We will not begin to alarm the shadows

of the classics,
you
will not call me by the name
Ophelia,
But from notes and letters
will compose a simple name,
to hear within it
a hidden music.

I will play for you my youth,
you will play for me your loyalty
Four times nature will touch up and tinge over
the decorations...

Afterward there will remain letters,
like tickets for an old,
cast-from-the-repertoire
show,
photos, as unused
posters,
ruddy snow, trodden-upon pain,
a ramp and a bit more time,

before we will be forever divided
by the curtain.

* * *

You will remain only a railroad station scene
at the precarious shelters of my life,
where a white gypsy in a black hall
cradles the fate of a wistful child.

You are just an image, wavering and flimsy
in the temple of farewells and yesterday's tea
you are a sign of the return of a mad race
which I avoided (or am still avoiding?)

Somewhere faithfulness and faith entwined at the roots.
There is no exit from the circle of magical rings.
And this pattern – in spectral shadows,
As though a tattoo etched on the body of an Indian-gaicho.

Is milady's flower, purified by pain,
upon the damp plank of illusory wellsprings
damming up the thirst of our love, the Golem*,
and light – the yearning of unseeing pupils.

** Golem – an artificial being, who, in contrast to a mythical being, is not created from clay, but is the result of the human mind and work (fantastical, hyperbolic depiction of the search for such a creature by alchemists and cabbalists). In the household of his “creator,” the Golem performs a variety of difficult tasks – a reflection of the dream that in this manner, a person may be liberated for the sake of creativity. Emerging from submission, he becomes grotesque and unmanageable.*

Translated by Luba Gawur September 2012

Serhii Dziuba

Ukrainian poet, novelist, essayist, playwright, translator and parodist, critic.

Serhii Dziuba was born September 20, 1964 in Piryatin, Poltava Region (Ukraine). He graduated from the Journalism faculty of Taras Shevchenko Kyiv State University. He worked for Ukrainian and foreign newspapers, magazines, and radio stations. He served in the Army (major of supply).

Serhii Dziuba currently lives and works in the city of Chernihiv. He is President of the local organization of journalists, writers and researchers, "Chernihiv Intellectual Center". Mr. Dziuba is also the chairman of the Chernihiv branch of the Ukrainian National Union of Journalists, He is an honoured professor at the Lutsk Institute of Human Development of the University "Ukraine", and a member of the Ukrainian National Union of Writers.

His 31 books and 9 audio-books are devoted to his wife - novelist, journalist and literary critic Tatyana Dziuba. (As the experts say, this is the only such event in the history of world literature).

Serhii Dziuba is the author and director of 36 radio-plays, in which he played a major part. Additionally, he has compiled and published ten

anthologies of modern Ukrainian poetry and prose, and translated from the Belarusian language, as well as co-authored songs.

Serhii Dziuba is the winner of many international and national awards. His works were translated into 30 languages and published in 23 countries. They were read, listened to and perused in books, newspapers, magazines, radio broadcasts, television and the Internet by more than two million people around the world.

Tetiana Dziuba

Ukrainian poet, literary critic, journalist.

Tetiana Dziuba (Murzenko) was born on July 19, 1966 in the village of Brusnytsya, Kitsmanskii district of Chernivtsi Region (Ukraine). She is a graduate of the Journalism faculty of Kyiv National University, as well as a graduate of the pre-doctoral School of the Institute of Literature of the Ukrainian National Academy of Sciences. She is a doctoral student at the Journalism Institute of Kyiv National University, and a Ph.D., Associate Professor.

Tetiana Dziuba is a member of the Ukrainian National Union of Writers and Ukrainian National Union of Journalists.

She is the author of a collection of poetry, *“Accommodation of time”* (2000), a book of literary research, *“Talent as a measure of weight”* (2008), the monograph *“The thirst of the people and the desire of the Fatherland. Journalism of the second half of the XIX – first third of the twentieth century: a model of national identity”* (2012), as well as numerous literary critical and literary publications in newspapers and magazines, periodicals and scientific journals. Also, she is the creator and author of the modern Ukrainian poetry anthologies, *“The shepherds of the Flowers”* (1999) and *“Chernihiv Station”* (2002), and the poetry collection *“Coffee for the Angels”* (2002, 2004).

Together with Serhii Dziuba and composer Nicholas Zbaratskii, she has written a cycle of songs. She also translates from the Belarusian language.

Tetiana Dziuba is the winner of many international and national awards. Her works have been translated into 30 languages and published in Ukrainian and foreign editions.

Перекладено вірші:

Сергій Дзюба:

1. «Маленький віршик про чудодійні долони Снігуроньки Тетянки»
2. «Поцілунки» (триптих)
3. «Одного разу двічі...»
4. «Небо прийшло до сосен...»
5. «Балада про квітку»
6. «Двійники»
7. «Пожухлим листям сумувала осінь...»
8. «Сонце пахне снігом і яблуками...»

Тетяна Дзюба:

1. «День поминання осені»
2. «Море»
3. «Триптих»
4. «Пора поезії минає...»
5. «День відступив вокзальним гармидером...»
6. «І буде тиша кольору надії...»
7. «Режисер приб'є до сцени монету...»
8. «Залишишся лиш візерунком вокзальним...»

Сергій Дзюба

Маленький віршик про чудодійні долони Снігуроньки Тетянки

Я до Тебе прийду від віршів,
У долонях зігрію душу,
А все інше сніги допишуть –
Хтось словечко тепер не зрушить.

Тільки б пальчики упізнали –
Так бальзамово, українно...
Хай ця казка з сумним фіналом –
Все одно вона, мов дитина.

Хай ревнують Діди Морози,
І уже Новий рік за тином, –

У солодкій земній знемозі
Раптом серце Твоє зустріну.

ПОЦЛУНКИ
(триптих)

I

Поцілунки-світанки
поспішають по Твоєму
обличчю,
не орієнтуючись
за сонцем,
хоч і нагадують
своєю лагідною
невловимістю
маленьких сонячних
зайчиків.

Незбагненно прозорі,
вони прагнуть
охопити Тебе
всю;
та, захлинаючись
від ніжності,
ведуть теплий,
кумедний танок
у Твоїх цілющих
долонях, –

Не осягнути неосяжне!

II

Поцілунок-надія
пахне часом,
Твоїми косами
і розпеченими устами.

Він болить сьомим небом
і смарагдами Твоїх
думок.

Тамуючи шаленство,

пошепки
опускається на коліна
перед фортецею Твого

Некохання (?)

І заздрить Галактиці:
її світила
засинають карликами,
пізнавши вічність

Суперзірок...

III

Поцілунки-поети –
найбільші утопісти:
кожен вважає себе
головним і справжнім –
для Тебе.

Але їх римах,
ритмах
і фарбах
не віддзеркалити
Твоїх очей.

Та коли на краєчку
Твої посмішки
з'являється Бог, –

Поцілунки-поети,
які вірять в Бога,
палко, до нестями
творять Гармонію.

... Так
народжується
таємниця
Життя.

* * *

Одного разу двічі

я ввійшов у одну й ту ж річку,
щоб назавжди розчинитись в її тілі.
І тоді, пронизаний Космосом,
на крихітній рубіновій планеті
побачив своє дитинство –

Чорнявого хлопчика,
який міцно притискав до грудей
мої мрії.

«Я повернувся! Прийми мене!» –
хотіли кричати губи,
та лише безбарвно поворухнулись

і по-зрадницькому залякли.

«У тебе пожмакана посмішка
і нестерпно дорослі
очі.

Наші планети
думають про різні орбіти,
я не хочу бути з тобою!» –

дзвінко озвалось дитинство,
сіло до мене спиною,
і я втратив річку,
у яку ввійшов двічі...

... Залишились звичайні
підтоптані
сновидіння.

Та дуже рідко
мене будять привіти
з рубінової планети.

* * *

Небо прийшло до сосен.
Замріяне – до закоханих:
благословити.

Люди схопили небо

і вичовгали його мрії.
А потім – гамак зробили.

І розп'яли – між сосен.

БАЛАДА ПРО КВІТКУ

Я прагнув пітьми,
пустки,
пустелі.

І був знайомим звіром
із відчаю і втоми.
І лежав під трьома ковдрами
скоцюбленим, сполоханим
створінням.

І це не було парадоксом –
я замерзав.

І божеволів, мов сто
поетів,

і не міг спромогтись
вичавити бодай думку.

І кликав на поміч Ісуса.

І стискав у пригорщі
кволе серце.

Ти злякалась.

І прокинулася великою
Полум'яною Квіткою,
щоб прийти до мене
і розчинитись пелюстками.

Хотів тепла,
краси,
снів, що збудуться.

І це не було парадоксом –
ми засинали...

ДВІЙНИКИ

Я бачив нас обох: її, на тебе схожу,
І нібито мене – лиш через десять літ.
Мов хтось наворожив чи зараз тут ворожить,

Що наші двійники з'являються на світ.

Їм чорне кошеля дорогу перебігло.
І звідкіля воно на пляжі узялось?
І жінка та була така засмагло стигла!
Я бачив: він кохав – її, а не когось.

У нього сивини було, здається, більше.
І болю – у очах, і старості – в ході.
Він, мабуть, теж вночі присвячував їй вірші:
Ні зрадити не міг, ні втратити в житті.

Я бачив їх обох – щось підійти манило:
Кудись за горизонт лиш зазирнуть тихцем.
Поглянула в мій бік – на хмару білу-білу,
Що мусила тепер нас розлучить дощем.

* * *

Пожухлим листям сумувала осінь,
Та я любистком був і чебрецем,
Як пестили твої, кохана, коси
Весняним, свіжим, сонячним дощем.

Десь падолистом плакали тополі,
Колючі хуги шматували світ...
О, як ти заціловувала болі,
Як серцем вмiла вигоїти лід!

Тебе нема, а я столітнім дідом
Пошкандибав страждати у світи...
Журавками бринить прощально літо.
І осінь. Ніби вічна. Назавжди.

* * *

Сонце пахне
снігом і яблуками,
сніг і яблука
пахнуть сонцем,
чиєсь життя –
земля обітована,
а ми – цигани.

Тетяна Дзюба

ДЕНЬ ПОМИНАННЯ ОСЕНІ

Вона догоріла,
осінь,
пішла,
здригнувшись і
хруснувши
тонкими вікнами
неміцного
льоду.

Віддаленіла,
посіявши мертве
пожухле листя –
несправжні
гарячі світлячки,
що кличуть
не до тепла,
а в зиму.

Вже й білий сніговий хорт
пробіг,
сторожко дослухаючись
та приношуючись,
торкаючись мокрим
прохолодним язиком
наших рук
та облич.

Жовті кленові
хрестики
під прозорою
сльодою калюж –
день поминання
осені,
день необлетілих
споминів...

А зима,
мов гидке каченя,
що ще не вбралося

в пір'я,
все намагається влізти
до спорожнілого
самотнього серця
природи.

А зима
проганяє з вішалки,
вичікуючи завмерле,
демісезонне пальто
і, наче старий акин,
захриплим голосом вітрів
заводить довгу
пісню.

МОРЕ
(триптих)

I

Море хвилями котило сум. Перехлюпувалося гігантською медузою. Кривилося, зранившись об берег, засипаний привезеною галькою, що, наче каток, вирівняла дивовижну роботу водяної стихії. Море – живе і солоне, як кров, похитувало ситих комарів – червонуваті буйки.

Вздовж набережної зблискували люрексом, немов застигла у повітрі риба лускою, жінки. Листя пальм, як дешеві віяла, перешіптувалось паперовим шелестом. І я співчувала рибі, що відпливла в Туреччину. Ностальгія – жахлива річ.

II

Море шуміло на різні лади, повторюючи істину, яку не можуть збагнути люди. Дощ розлініював простір – вельветовий сезон. Нав'язливо намагалися сподобатися вітрини магазину «Колоніальні товари», пнулися від пихи парасольки.

Лише море не позувало і не лукавило – йому було це просто ні до чого. Кінець хвилі ставав білозубою посмішкою у відповідь на посмішки авгурів.

Ш

Айвазовський належав до обраних і щасливих –
він був втаємниченим у настрій моря.

Відплив. Погляд, наче літак у повітряні ями,
провалюється у заглиблення води. Море
раз-по-раз горбиться, але не розроджується
великим буруном, хвиля йде від берега.
Чайки, примагнічені назавжди до води,
згадують час, коли хвиля була
лагідною й розумною, як дельфін.

Вислів колір «морської хвилі» –
цілковите паскудство, у цьому кольорі –
всі фарби.

ТРИПТИХ

I

Всі мандри – не довші за мантри.
Молюском в зелених портах
Гойдається північ, а завтра –
Підстрелений променем птах.

Скелясте, зволожене крижмо,
Із криком зачаєних чайок.
Мить. Відлік, мов нитку, відріжмо. –
Хозарська чеканка за чаєм

Обпалить шляхом Кіммерії.
Слова заповзають у мушлі –
І вперто на Сході жевріє
Каганський загублений ніж
В сузір'ї загублених душ.

II

Я, либонь, із Анатолії – Анатоліївна,
амулетом, третьою шкірою, Танею,
загумінною чи престольною стану?

По-язичницькому, із до-вірою,

(хмиз збирають, – а небо палево)
припадаю, чому ж із ірію
найрідніших вертаня спалено?

III

Омелою прирослі постаті.
У тілах сокорух живий.
Змуміюй тло мовчання пострілом,
Із мотузки коралі звий.

А з'явлюсь я сама, само-бранкою,
В свято вашої калити,
Як на лобі червоною ранкою
Мозок виквітлий стре світи...

* * *

Пора поезії минає.
Рядки у світ осіннім листям
Несуть кленову гіркоту.
Пора поезії минає,
Іде пора дощів.
Думок важкі грозові хмари
Більш не мережить світло мрії.
На осені вогнях багряних
Горять надії.
І слово, кинуте у риму,
Мабуть, востанне
Летить на крилах журавлиних
В чуже світання.
Пора дощів рядки змиває...

* * *

День відступив вокзальним гармидером –
І тіні стали довгими, як колії,
Що ведуть у тупик ночі.
Їх перетинають жінки,
Здрібнілі анни кареніни,
Котрим вибавлення від проблем
Гарантоване лише до ранку.

* * *

І буде тиша кольору надії,
І буде спокій кольору щастя,
І впаде яблуко, розлетівшись надвоє,
Його половинки з'їдять щасливі закохані,
І не помітять за гіллям заплаканої Єви,
Яка прокляла свій давній авітаміноз.

* * *

Режисер приб'є до сцени
монету
і почнеться
вкотре
театральний
сезон.

Та на раз
щось переплутається
у сценарії
Всевишнього постановника,
де завше панувало:
ти в залі –
я на сцені,
та з точністю до навпаки.
Нас не розділятиме більше рампа
житейських умовностей...

Ми не станемо тривожити тіні
класиків,
ти
не зватимеш
мене
Офелією,
А з нот-літер
складеш звичайне ім'я,
щоб почути у ньому
приховану музику.

Я зіграю тобі свою юність,
ти зіграєш мені свою вірність,
природа чотири рази перефарбує
декорації...

Опісля залишаться листи,
немов квитки на старий,
викинутий з репертуару
спектакль,

фото, як невикористані
афіші,
поруділий сніг, підтоптаний біль,
рампа та ще трохи часу,

доки нас назавжди розділить
завіса.

* * *

Залишишся лиш візерунком вокзальним
На вутлих причалах мого життя,
Де біла циганка у чорному залі
Вколисує долі сумне дитинча.

Ти – лиш візерунок химерний і тонкий
У храмі прощання й вчорашнього чаю.
Ти – знак повороту шаленої гонки,
Який проминула (чи ще проминаю?).

Десь вірність і віра сплелися корінням.
Не вийти із кола магічних обручок.
А цей візерунок – примарною тінню,
Мов розпис на тілі індійця-гаучо,

Чи квітка міледі, очищена болем,
На вогкім цямринні міражних криниць
Втамовує спрагу любов наша – Голем*,
А світло – жагу невидющих зіниць.

** Голем – штучна людина, яка, на відміну від міфічної, не створена з глини, а є породженням людського розуму та праці (фантастичне гіперболізоване відображення пошуків у цьому напрямі алхіміків і кабалістів). У домівці свого «автора» Голем виконує всіляку важку роботу, – відбиток мрії, що людина у такий спосіб звільниться для творчості. Вийшовши з покори, стає страшним і некерованим.*

Сергій Дзюба

Український поет, прозаїк, публіцист, драматург, перекладач, пародист, критик

Дзюба Сергій Вікторович народився 20 вересня 1964 року в м. Пирятин Полтавської області. Служив у війську. Закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Живе в Чернігові. Працював у закордонних, всеукраїнських та чернігівських ЗМІ. Нині – президент міжнародної громадської організації «Чернігівський інтелектуальний центр», голова Чернігівської міської організації Національної спілки журналістів України, почесний професор Луцького інституту розвитку людини Університету «Україна». Член Національної спілки письменників України.

Автор 31-ї книги та 9-ти радіокниг, присвячених дружині – Тетяні Дзюбі (на думку фахівців, це – єдиний такий випадок в історії світової літератури); автор і режисер-постановник 36-ти радіоп'єс, в яких зіграв головні ролі; упорядник і видавець 10-ти антологій та збірників сучасної української поезії і прози; перекладач із білоруської мови; автор пісень.

Твори Сергія Дзюби перекладені 30 мовами і надруковані в 23 країнах. Їх прочитали, прослухали і переглянули в книжках, газетах, журналах, по радіо, телебаченню та в інтернеті понад двох мільйонів людей з усього світу.

Нагороджений медаллю Міністерства оборони України «За сприяння Збройним Силам України» (2009), почесними грамотами Кабінету міністрів України (2004) та Спілки письменників Білорусі (2010).

Лауреат премій імені М. Коцюбинського (1998), М. Гоголя (1999), В. Стуса (1999), Д. Нитченка (2000), І. Кошелівця (2003), Г. Сковороди (2005, 2011), В. Чорновола (2010), М. Лукаша (2010), П. Куліша (2011), Л. Глібова (2012) та ін.

Тетяна Дзюба

Українська поетеса, критик, літературознавець, журналіст

Дзюба (Мурзенко) Тетяна Анатоліївна народилася 19 липня 1966 року в с. Брусниця Кіцманського району Чернівецької області. Закінчила факультет журналістики Київського державного університету імені Тараса Шевченка та аспірантуру Інституту літератури Національної Академії Наук України. Працювала завідувачем відділу Чернігівської обласної газети «Гарт», власником газети «Молодь України» у Чернігівській області, викладачем Київського інституту «Слов'янський університет» та Чернігівського державного педагогічного університету імені Тараса Шевченка. Докторант Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, кандидат філологічних наук, доцент. Член Національної спілки письменників України.

Авторка збірки поезій «Акомодація до часу» (2000), літературознавчої книги «Талант як міра ваги» (2008), монографії «Спрага народу і спрага Вітчизни. Публіцистика другої половини ХІХ — першої третини ХХ ст. : модель національної ідентичності» (2012), численних літературно-критичних і літературознавчих публікацій у газетно-журнальній періодиці та наукових виданнях; упорядник і автор антологій сучасної української поезії «Пастухи квітів» (1999) та «Станція Чернігів» (2002). Разом із С. Дзюбою та композитором М. Збарацьким написала цикл пісень. Перекладає з білоруської. Твори Тетяни Дзюби перекладені 30-ма мовами світу. Друкувалася у багатьох вітчизняних та закордонних виданнях.

Лауреат премій імені М. Коцюбинського (2001), Б. Нечерди (2001), Д. Нитченка (2002), І. Кошелівця (2003), Г. Сковороди (2005), Л. Глібова (2011), П. Куліша (2012) та ін. Нагороджена Почесною грамотою Спілки письменників Білорусі (2010).

Про перекладача віршів Сергія і Тетяни Дзюби англійською:

Люба Гавур (США) – письменниця, перекладач. Народилася 1957 року в Клівленді (Огайо, США), куди у 1949-му емігрували її батьки, повоєнні втікачі. Вищу освіту – магістра в галузі слов'янських мов – отримала в Кент Стейт Університеті та в Торонтському університеті. Пізніше в Кентському університеті

здобула спеціальність магістра з бібліотекарства. Жила і працювала в Торонто, Нью-Йорку, Празі, Києві. Нині мешкає у Кенті (Огайо). Пише поезії англійською та українською мовами. Перекладає з англійської українською і навпаки. Публікувалася в багатьох друкованих та інтернет-виданнях, зокрема в українських журналах «Сучасність», «Кур'єр Кривбасу», американській газеті «Casper Star Tribune», польсько-англійському часописі «deKadentzya».